

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716010239
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3716010239.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obžalovanému V. B., nar. X.XX.XXXX v W. A., trvale bytom M., W. XXX, okres A., trestne stíhanému pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr.zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. marca 2018, prejednal odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Považská Bystrica proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/129/2016, zo dňa 14. novembra 2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 14. novembra 2017, sp.zn. 2T/129/2016 bol obžalovaný V. B. podľa § 285 písm. a/ Tr.por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica č. Pv 316/16/3306 zo dňa 8.9.2016 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr.zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že hoci bol ako otec mal. V. B., nar. XX.XX.XXXX, povinný podľa Zákona o rodine, prispievať na jeho výživu najmenej po 150 Eur mesačne, pričom táto suma bola najskôr určená orgánom činným v trestnom konaní v zmysle § 7 ods. 1 Tr.por., v rámci vyriešenia predbežnej otázky o výške výživného, vzhľadom na osobné a majetkové pomery obvineného, počet jeho vyživovacích povinností a vek dieťaťa, neskôr bol povinný prispievať na výživu dieťaťa po 150 Eur mesačne, na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 11P/14/2016, zo dňa 24.02.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Trenčín, sp.zn. 4CoP/34/2016, zo dňa 30.06.2016, ktoré výživné mal posielat' vždy do 15-teho dňa v mesiaci, do rúk matky dieťaťa T. C., trvale bytom L., W. XX, okres Považská Bystrica, prechodne bytom W. A., T. XXXX/XX, túto povinnosť vôbec neplnil, a to ani v mieste bydliska dieťaťa, bývajúceho s matkou, ani na inom mieste a úmyselne sa jej vyhýbal tak, že napriek tomu, že bol počas celej kritickej doby zamestnaný, a to od 01.04.2015 v spoločnosti RAVEN, a.s., Považská Bystrica, kde dosahoval čistú priemernú mesačnú mzdu vo výške 713,97 Eur, zamestnávateľovi nahlásil len uplatnenie daňového bonusu na jedno dieťa, ani raz neprispel z titulu výživného na maloleté dieťa, na príslušnom úrade práce evidovaný nebol, dávky a príspevky v hmotnej núdzi nepoberal, neboli mu vyplácané žiadne dávky sociálnou poisťovňou, čím mu za obdobie od septembra 2015, do konca decembra 2015, nakoľko od januára 2016 začal platiť výživné pravidelne a v určenej výške, vznikol dlh na výživnom v celkovej výške 600 Eur, pričom čin nemal trvalo nepriaznivé následky na dieťa, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože prokurátorka podala proti nemu odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku, čo do oslobodzujúceho rozsudku. V úvode dodatočného písomného odôvodnenia odvolania prokurátorka poukázala na obsah podanej obžaloby a obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku. Ďalej uviedla nasledovné:

„Intervenujúci prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhoval súdu, aby po uznaní viny v zmysle obžaloby, uložil obž. B. trest odňatia slobody podľa ustanovenia § 207 ods. 2 Tr. zák., v prvej polovici

zákonnej trestnej sadzby, s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 12 mesiacov, bez prihladnutia na pohľadujúce a prirážajúce okolnosti s tým, že kritické obdobie neplatenia výživného nie je potrebné upraviť, lebo od januára 2016 obž. B. výživné pravidelne platil.

Obž. V. B. sa v priebehu skráteného vyšetrovania nedoznal k trestnej činnosti a takú istú obranu zvolil aj na hlavnom pojednávaní, keď po poučení podľa § 257 ods. 1 Tr. por., prehlásil, že je nevinný.

Obž. B. na hlavnom pojednávaní trval na tom, že s poškodenou, matkou dieťaťa, T. C. žil v spoločnej domácnosti až do decembra 2015. Počas spolužitia jej dával do domácnosti mesačne asi 300,- €, robil nákupy podľa možností, pre dieťa kupoval sunar a plienky. Dňa 03.11.2015 a dňa 09.11.2015 vložil na účet pošk. T. C. po 150,- €, ako výživné. Obž. B. uviedol, že, do novembra 2015 býval s poškodenou najskôr v byte na sídl. T. v W.. A. a od novembra 2015 býval spolu s ňou tiež na sídlisku T. v W.. A., ale na inom byte, ktorý si prenajali a ktorý plánovali spoločne kúpiť. Nájom vo výške 280,- € mesačne platil spolu s T. C. tak, že každý z nich platil po 140,-€, pričom údajne v decembri 2015 zaplatil sumu 140,- € priamo na účet prenajímateľa bytu, J.. V. B.. Ďalej uviedol, že od januára 2016, odkedy bolo výživné na mal. V. B. určené rozsudkom, výživné pravidelne platil. Dňa 24.02.2016 uhradil na účet poškodenej sumu 300,-€, ako zameškané výživné, ktoré

bolo vypočítané v rozsudku o určení výšky výživného na maloletého syna, za obdobie od 01.01.2016 do 29.02.2016. Tvrdenie pošk. T. C. označil za klamstvo.

Pošk. svedkyňa T. C. na hlavnom pojednávaní zotrvala na tej istej výpovedi, ako v prípravnom konaní. Jednoznačne trvala na tom, že obž. B. s ňou býval v spoločnej domácnosti len do augusta 2015, pričom ani počas spoločného bývania vôbec neprispieval na výdavky domácnosti, čiastočne prispieval na stravu, ale na výživu maloletého neprispieval žiadnou čiastkou. Poškodená uviedla, že obž. B. mal nedoplatky voči zdravotnej a sociálnej poisťovni, ktoré splácala ona sama, mal aj požičané peniaze, aj svojej matke A. B. splácal peniaze. Za obžalovaného zaplatila dlh voči sociálnej poisťovni, pobočka Po. Bystrica, ktorý vymáhala a. s. General Factoring Bratislava, v celkovej výške 710,-€, ktorý začala po čiastkách 120,-€ a 118,-€ mesačne splácať od apríla 2015.

Potvrdením tejto skutočnosti je fotokópia poslednej výzvy na zaplatenie dlhu zo dňa 07.04.2015, a. s. General Factoring Bratislava, na sumu 710,11 €, pričom výzva bola posielaná na adresu obž. B. - M., W.. XXX, teda na adresu rodičov obžalovaného. Ďalšou skutočnosťou, ktorá potvrdzuje pravdivosť tvrdenia pošk. C., je správa Úradu práce soc. vecí a rodiny Žilina zo dňa 22.03.2016, z ktorej je zrejme, že v období od 14.01.2015 do 31.03.2015 bol obž. B. vedený na tomto úrade, ako uchádzač o zamestnanie, a teda nepracoval. Nemal zrejme následne toľko finančných prostriedkov, aby potom zo zárobku platil dlhy, výživné, prispieval na výdavky spoločnej domácnosti a aby splácal mesačne po 120,-€ aj svojej matke. Fotokópia výzvy horeuvedenej spoločnosti sa nachádza vo vyšetrovacom spise.

Pošk. C. ďalej uviedla, že ako kompenzáciu toho, že za obž. B. splácala nedoplatky voči poisťovni a pod., vzájomne sa dohodli, že jej obž. B. predá osobné motorové vozidlo zn. Y. P. X.X, v hodnote 1000,-€, s ktorého hodnotou. obaja súhlasili v kúpnej zmluve zo dňa 05.08.2015, v ktorej ako predávajúci figuruje obž. B. a ako kupujúca pošk. C.. Fotokópia kúpnej zmluvy sa nachádza vo vyšetrovacom spise.

V súvislosti s hore uvedenou skutočnosťou, pošk. C. uviedla, že na druhý deň po uzatvorení kúpnej zmluvy, chcel obž. B. vozidlo späť, a preto povedal poškodenej, že jej zaplatí za vozidlo hodnotu motorového vozidla, teda sumu 1000,-€, vkladom tejto finančnej čiastky na jej účet vedený vo VÚB Banke, pobočka Pov. Bystrica. tento vklad učinil bez prítomnosti poškodenej, ale na účet jej vložil len 750,- €, o čom svedčí fotokópia výpisu z účtu T. C.] zo dňa 06.08.2015, ktorá sa nachádza vo vyšetrovacom spise.

Poškodená C. trvala na tom, že obž. B. od augusta 2015 chodil do ich spoločného bytu na pár dní, v tom čase aj prespal, a vtedy mali spolu aj pohlavný styk, pričom jej stále sľuboval, že s ňou bude žiť, že doplatí výživné, že keď bude mať, že jej vráti všetko, čo za neho zaplatila. Inak býval v M. so svojimi rodičmi a aj na Vianoce 2015 prišiel na štedrý deň s rodičmi odpoludnia na návštevu la, a že vtedy jej povedala matka obžalovaného, že mal. V. B. nie je ich vnukom a preto obž. B. výživné platiť nebude.

Pokiaľ ide o platby, ktoré poslal obž. B. na účet pošk. C. dňa 29.10.2015 v sume 150,- € a 03.11.2015 vo výške 150,- €, poškodená uviedla, že obžalovaný ju vzápätí požiadal, aby s týchto peňazí zaplatila sumu 118,- €, v prospech Sociálnej poisťovne, pobočka Pov. Bystrica, čo urobila, ale pretože sa začali znovu hádať o peniaze, tak jej následne poslal a účet dňa 09.11.2015 sumu 150,-€. Tieto peniaze boli určené výlučne na nájom, lebo dňa 06.11.2015 spoločne podpísali zmluvu o nájme bytu, s prenajímateľom J.. B., čo poškodená urobila preto, lebo stále dúfala, že bude s obžalovaným žiť a bývať. Byt si boli pozrieť ešte pred podpísaním zmluvy o prenájme bytu, tento sa maľoval, boli teda už v tom čase s bytom výdavky, preto sa dohodli, že budú platiť nájomné vo výške 280,-

€ mesačne napoly s tým, že aj keď polovica je 140,-€, tých 10,-€ navyše bolo určených na nedoplatky za vodu a elektrinu.

Poškodená C. preložila poverenému príslušníkovi PZ aj prepis SMS správ od obž. B., z augusta a septembra 2015. v ktorých sa jej ospravedľuje za to, že veľa pokazil, že "peniažky" jej pošle, len nevie kedy, že teraz potrebuje na benzín, lebo dosť "behá autom, lebo má tri roboty".

Spnomocnenkyňa poškodenej JUDr. F. K. potvrdila skutočnosti, ktoré uviedla pošk. C. s tým, že od septembra 2015 do decembra 2015 obv. B. neplnil na výživu dieťaťa vyživovaciu povinnosť vôbec, a preto mu vznikol dlh na výživnom voči matke dieťaťa 600,- €.

V priebehu prípravného konania boli vypočutí rodičia obž. B. a rodičia pošk. C., ktorí tvrdili skutočnosti v prospech svojich detí. Ich výpovede nemožno vyhodnotiť ako celkom objektívne dôkazy, pretože ide o najbližších príbuzných obžalovaného a poškodenej.

Svedok M. B., otec obžalovaného, nemal vedomosť o tom, dokedy, akým spôsobom prispieval jeho syn na výživu dieťaťa a tiež nevedel žiadne skutočnosti o och spolužití. K kritickom období pracoval v Českej republike, ale keď prišiel domov, syn, obž. B. s T. C. a ich dieťaťom bývali so svojom byte, alebo boli u nich doma na návšteve.

Svedkyňa A. B., matka obžalovaného, v prípravnom konaní uviedla, že obž. B. býval s poškodenou v spoločnej domácnosti do decembra 2015, Vianoce trávil obžalovaný so svojimi rodičmi, v januári 2016 sa definitívne vrátil bývať ku rodičom do obce M. a údajne má vedomosť o tom, že poškodenej dával nejaké peniaze.

Svedkyňa P. T., matka poškodenej potvrdila skutočnosti, ktoré poškodená C. uviedla o spolužití a platení výživného zo strany obž. B. s tým, že dodala, že obž. B. nijako neprispieval ani na spoločnú domácnosť, a teda ani na výživu dieťaťa, a to preto, lebo mal veľké dlhy. Ona ako matka poškodenej, svojej dcéry T. C., finančne vypomáhala.

Svedok J.. V. B., majiteľ bytu č XXXX/XX na sídl. T. v W.. A., v ktorom bývala pošk. C. potvrdil, že nájomné za byt, ktorý prenajal obž. B. a pošk. C., bolo ustálené na sumu 280 € mesačne, pričom obaja mali platiť po 140 €.

Pri vyhodnocovaní dôkazov súd vôbec nebral do úvahy tvrdenie pošk. C., poučenej o trestných následkoch krivého obvinenia a krivej výpovede, v zmysle poučenia svedka, pričom jednostranne vyhodnotil dôkazný stav výlučne v prospech obžalovaného B., ktorý má ako obvinená osoby, právo aj klamať. V danom prípade sa jedná len o štyri mesiace kritickej doby, pričom, keď by tvrdenie poškodenej nebolo pravdivé, oznamovala by predsa obdobie od narodenia mal. B., teda od apríla 2015, pretože sa vyjadрила, že výživné vlastne otec dieťaťa neplatil od jeho narodenia a nepotvrdila by ani to, že od januára 2016 jej obž. B. výživné riadne platí. Súd nebral do úvahy ani listinné dôkazy, zažurnalizované vo vyšetrovacom spise a ani tú skutočnosť, že maloletý potrebuje peniaze na výživu, na platení ktorého sa musia podieľať obaja rodičia dieťaťa a ani to, že obžalovaný stále zavádzal poškodenú rôznymi sľubmi, a pritom sa vôbec zodpovedne nepostavil k

plneniu povinnosti nielen partnera, ale aj k povinnostiam otca dieťaťa. Svoje dlhy, ktoré mal voči rôznym subjektom nesplácal, túto ťarchu preniesol na matku dieťaťa, pričom peniaze ktoré poslal na účet poškodenej, aj keby boli určené na výživu dieťaťa, boli použité aj na iné platby s jeho vedomím a vôbec nepokryli výdavky na domácnosť, o ktorej tvrdil, že ju spoločne s matkou dieťaťa zdieľal až do decembra 2015.

V závere tohto odôvodnenia odvolania si dovoľím poukázať aj na tú skutočnosť, že po podaní obžaloby, ktorú súd akceptoval ako zákonnú a dôvodnú, najskôr trestným rozkazom sp. zn. 1T/129/2016 zo dňa 12.09.2016 uznal obv. V. B. vinným zo spáchania tohto prečinu, za ktorý mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého mu podmienenečne odložil na skúšobnú dobu 12 mesiacov. Po podaní odporu obvineným B., napriek tomu, že dôkazný stav, ktorý bol prezentovaný na hlavnom pojednávaní dňa 14.11.2017 sa vôbec nelíšil od dôkazného stavu, zisteného v priebehu prípravného konania, potom obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Nie je mi celkom jasné, ako mohol súd vyhodnotiť tie isté dôkazy dvakrát úplne opačne!

Rozsudok Okresného súdu Pov. Bystrica, sp.zn. 2T/129/2016 zo dňa 14.11.2017, považujem za nedôvodný a nezákonný. Som toho názoru, že súd nevyhodnotil skutočnosti, ktoré sú dôležité pre uznanie viny a uloženie trestu, správne, zákonne a objektívne.

Vzhľadom na uvádzané skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd Trenčín, na základe odvolania prokurátora podaného v neprospech obž. V. B. zrušil oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Pov. Bystrica sp. zn. 2T 129/2016 zo dňa 14.11.2016, v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a vec vrátil Okresnému súdu Pov. Bystrica na nové prejednanie veci a rozhodnutie.“

K odvolaniu prokurátorky sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu a uviedol nasledovné:

„1) Obžalovaný nesúhlasí s predmetným odvolaním prokurátora a považuje predmetný rozsudok v celom rozsahu za správny a zákonný. Obžalovaný v celom rozsahu trvá - na skutočnostiach, ktoré uviedol v tomto konaní, pričom s tvrdeniami prokurátora i poškodenej v žiadnom prípade nesúhlasí a považuje ich za účelové. Podľa názoru obžalovaného konajúci súd zbral do úvahy všetky relevantné skutočnosti a dôkazný stav vyhodnotil správne.

2) Prokurátor na strane 1)-4) predmetného odvolania popisuje najmä tvrdenia, ktoré v konaní uviedla poškodená C. a obžalovaný. Na strane 2) predmetného odvolania prokurátor uvádza: "Pošk. Svedkyňa T. C. na hlavnom pojednávaní zotrvala na tej istej výpovedi. ako v prípravnom konaní." Uvedené tvrdenie prokurátora v žiadnom prípade nezodpovedá realite, nakoľko poškodená T. C. od počiatku konania neustále menila svoju výpoveď a opakovane uvádzala rôzne skutočnosti, ktoré boli v rozpore s jej predchádzajúcimi výpoveďami a výpoveďami iných svedkov - naopak obžalovaný od počiatku konania tvrdil rovnaké skutočnosti a svoju výpoveď v nijakom rozsahu nemenil. O uvedenom svedčiaci skutočnosti uvedené v tomto vyjadrení nižšie (viď bod 5) tohto vyjadrenia) a skutočnosti uvedené obžalovaným v rámci konania. Ako najzávažnejšie rozpory, ktoré vznikli v rámci výpovede samotnej poškodenej obžalovaný poukazuje predovšetkým na tú skutočnosť, že:

- poškodená T. C. v konfrontácii zo dňa 27.04.2016 potvrdila skutočnosť, že jej obžalovaný vložil na účet dňa 29.10.2015 sumu 150 €, dňa 03.11.2015 sumu 150 € a dňa 09.11.2015 sumu 150 €, avšak na hlavnom pojednávaní uviedla, že jej obžalovaný v týchto dňoch nevložil nijaké finančné prostriedky na účet a až následne potom, ako bola požiadaná o vysvetlenie rozporu s jej predchádzajúcou výpoveďou, túto výpoveď na hlavnom pojednávaní opätovne zmenila a potvrdila skutočnosť, že jej obžalovaný vložil na účet dňa 29.10.2015 sumu 150 €, dňa 03.11.2015 sumu 150 € a dňa 09.11.2015 sumu 150 €,

- poškodená opakovane účelovo orgány činné v trestnom konaní zavádzala tak aby vytvorila dojem o nemožnosti

spoločného spoluzitia s obžalovaným - predovšetkým čo do otázky pobytu obžalovaného v zahraničí keď pri konfrontácii dňa 27.04.2016 uviedla "Ako si mohol so mnou bývať, keď v septembri 2015 si odišiel do Francúzska a vrátil si sa až koncom septembra 2015", pričom (ako vyplýva i z listinných dôkazov predložených obžalovaným - najmä z výpisu z evidencie sociálnej poisťovne, ktorý je súčasťou spisu) pán V. B. bol mimo Slovenskej republiky odcestovaný v období od 01.07.2014 - 10.12.2014 (a teda nie v období septembra 2015 ako klamlivo uvádzala poškodená) a už od 01.04.2015 pracoval v spoločnosti RA VEN a.s. v Považskej Bystrici, pričom už v tomto období - až do konca roku 2015 žil s poškodenou v spoločnej domácnosti.

3) Čo sa týka ďalších tvrdení poškodenej, ktoré v predmetnom odvolaní na strane 1)-4) uvádza prokurátor tieto obžalovaný jednoznačne vyvrátil v priebehu tak listinnými dôkazmi, ako i poukázaním na výsluchy svedkov. Obžalovaný má taktiež za to, že prokurátor sa vo svojom odôvodnení odvolania účelovo snaží znížiť hodnotu svedeckých výpovedí pána M. B., A. B. a P. T. tvrdením, že "ich výpovede nemožno vyhodnotiť ako celkom objektívne dôkazy, pretože ide o najbližších príbuzných obžalovaného a poškodenej", a to najmä preto, že nielen, že výsluchy pána M. B. a A. B. jednoznačne preukazujú pravdivosť tvrdení obžalovaného, ale dokonca samotný výsluch P. T. - matky poškodenej, nekorešpondoval s predchádzajúcimi svedeckými výpoveďami poškodenej a jej tvrdenia nijako nepotvrzoval - P. T. pri výsluchu dňa 03.08.2016 predovšetkým odmietla špecifikovať obdobie, kedy poškodená s obžalovaným žila v spoločnej domácnosti, výslovne nepoprela, že by poškodená spolu s obžalovaným. žila

v spoločnej domácnosti (iba vyslovila názor, že podľa nej to nebolo žitie v spoločnej domácnosti); a nevyvrátila, že by obžalovaný prispieval na výživu svojho dieťaťa, vyvrátila len, že by robil nákupy "pre malé dieťaťko, čo potrebuje dieťa do jedného roka". Nakoľko je takáto výpoveď pre potreby obžaloby nepoužiteľná, je prirodzené, že prokurátor sa umelo snaží znížiť spolu s ňou, i hodnotu výpovedí, ktoré sú v prospech obžalovaného. Táto snaha však v kontexte veci vyznieva až absurdne, keď prokurátor v prvom odseku strany 4) jeho odôvodnenia odvolania úplne opomína skutočnosť, že predmetné osoby vystupovali v danom konaní v pozícii svedka - a teda boli poučení o trestných následkoch krivej výpovede, a zároveň v šiestom odseku totožnej strany (t.j. strany 4) odôvodnenia odvolania) namieta, že súd opomenul zobrať do úvahy skutočnosť, že samotná poškodená bola poučená o trestných

následkoch krivého obvinenia a krivej výpovede, zatiaľ čo obžalovaný má ako obvinená osoba právo aj klamať. V prípade, ak sa prokurátor dovoľáva validity tvrdení poškodenej poukazom na poučenie svedka, je prirodzené, že tým istým spôsobom potvrdzuje i validitu tvrdení ostatných svedkov - vrátane príbuzných obžalovaného.

4) Prokurátor sa venuje konkrétnejším dôvodom odvolania až na strane 4) predmetného odvolania, keď (ako je i vyššie uvedené) uvádza: "Pri vyhodnocovaní dôkazov súd vôbec nebral do úvahy tvrdenia pošk. C., poučenej o trestných následkoch krivého obvinenia a krivej výpovede, v zmysle poučenia svedka, pričom jednostranne vyhodnotil dôkazný stav výlučne v prospech obžalovaného B., ktorý má ako obvinená osoby, právo aj klamať. V danom prípade sa jedná len o štyri mesiace kritickéj doby, pričom, keď by tvrdenie poškodenej nebolo pravdivé, oznamovala by predsa obdobie od narodenia mal. B., teda od apríla 2015, pretože sa vyjadrila, že výživné vlastne otec dieťaťa neplatil od jeho narodenia a nepotvrdila by ani to, že od januára 2016 jej obž. B. výživné riadne platí. Súd nebral do úvahy ani listinné dôkazy, zažumalizované vo vyšetrovacom spise a ani tú skutočnosť, že maloletý potrebuje peniaze na výživu, na platení ktorého sa musia podieľať obaja rodičia dieťaťa a ani to, že obžalovaný stále zavádzal poškodenú rôznymi sľubmi, a pritom sa vôbec zodpovedne nepostavil k plneniu povinnosti nielen partnera, ale aj k povinnosti otca dieťaťa. Svoje dlhy, ktoré mal voči rôznym subjektom nesplácal, túto ťarchu preniesol na matku dieťaťa, pričom peniaze ktoré poslal na účet poškodenej, aj keby boli určené na výživu dieťaťa, boli použité aj na iné platby s jeho vedomím a vôbec nepokryli výdavky na domácnosť, o ktorej tvrdil, že ju spoločne s matkou dieťaťa zdieľal až do decembra 2015. ". Obžalovaný z vyššie citovanými tvrdeniami prokurátora v žiadnom prípade nesúhlasí a i s ohľadom na v spise preukázaný skutkový stav si dovoľuje citovaný text (predovšetkým jeho druhú polovicu) označiť za umelé konštrukcie a špekulácie, ktoré vôbec nekorešponujú s obsahom trestného spisu a v značnej miere ani nesúvisia s predmetným konaním (resp. rozhodným obdobím). Argumentácia prokurátora, v naznačenom zmysle, - tL, že ak by poškodenej mala klamať, tak by klamala úplne o všetkých skutočnostiach je absolútne nezmyselná a predovšetkým v celom rozsahu nepoužiteľná pre trestné konanie (nakoľko sa jedná len o vykonštruovanú teóriu). Rovnako tak tvrdenie prokurátora, že konajúci súd nezobral do úvahy listinné dôkazy, zažurnalizované vo vyšetrovacom spise je nepoužiteľné pre potreby odvolacieho konania - jednak preto; že zjavne nie je pravdivé (vzhľadom na to, že závery súdu plne korešponujú s obsahom spisu a zo strany 5. predmetného rozsudku jednoznačne vyplýva, že konajúci súd zobral do úvahy všetky a to aj listinné dôkazy), a jednak preto, že prokurátor nijako nešpecifikoval ktoré listinné dôkazy údajne neboli brané do úvahy konajúcim súdom - a teda nie je možné toto jeho tvrdenie nijako verifikovať. Zároveň si obžalovaný dovoľí poukázať na skutočnosť, že ani sám prokurátor nevylučuje, že finančné prostriedky, ktoré boli preukázateľne vložené na účet poškodenej boli takto vložené za účelom výživy dieťaťa (viď časť: "peniaze ktoré poslal na účet poškodenej, aj keby boli určené na výživu dieťaťa"? Tvrdenie prokurátora, že tieto financie boli použité na iné účely ako výživu maloletého a chod spoločnej domácnosti nebolo v konaní nijako preukázané a ak by tak aj poškodenej učinila (t.j. fin. prostriedky určené na výživu použila na iný účel), išlo by predsa o jej rozhodnutie naložiť s finančnými prostriedkami určenými obžalovaným na výživu maloletého v rozpore s týmto účelom, čo v nijakom prípade nemožno pripisovať za vinu obžalovanému. Uvedenou argumentáciou prokurátora by totiž bolo možné dôjsť k absurdnému záveru, že ak povinný rodič zašle súdom určenú sumu na výživu maloletého dieťaťa druhému rodičovi na účet (so špecifikáciou "výživné"), a tento oprávnený rodič predmetné prostriedky minie na iné výdavky ako výživu maloletého dieťaťa, hľadá sa na povinného rodiča, akoby na výživu maloletého dieťaťa vôbec neprispel. Obžalovaný taktiež uvádza, že nie je pravdou tvrdenie prokurátora, že "dlhy, ktoré mal voči rôznym subjektom nesplácal, túto ťarchu preniesol na matku dieťaťa, pričom peniaze ktoré poslal na účet poškodenej, aj keby boli určené na výživu dieťaťa, boli použité aj na iné platby s jeho vedomím a vôbec nepokryli výdavky na domácnosť, o ktorej tvrdil, že ju spoločne s matkou dieťaťa zdieľal až do decembra 2015". Ako vyplýva z obsahu spisu, všetky platby, ktoré uhrádzala poškodenej za obžalovaného uhrádzala mimo rozhodujúceho obdobia - t.j. do septembra 2015.

5) Tvrdenia poškodenej, ktoré uviedol prokurátor v predmetnom odvolaní ako aj tvrdenia prokurátora v predmetnom odvolaní nezodpovedajú skutkovému stavu aj s ohľadom na to, že z vykonaných dôkazov v tomto konaní jednoznačne vyplývajú, najmä nasledovné skutočnosti:

- ako vyplýva z konfrontácie medzi V. B. a T. C. (čo potvrdila i ríia hlavnom pojednávaní aj sama poškodenej T. C.), obžalovaný na jej účet vo M., a.s. vložil dňa 29.10.2015 sumu 150,00 €, dňa 03.11.2015 sumu 150,00 € a dňa 09.11.2015 sumu 150,00 € a teda v období od septembra 2015 do decembra 2015 si preukázateľne povinnosť prispievať na výživu a výchovu maloletého dieťaťa plnil. Tvrdenie T. C., že išlo

o platbu nájmu, bolo preukázané ako zjavne účelové, keď ho vyvrátili hneď viaceré dôkazy (skutočnosť, že k úhradám predmetných súm došlo ešte pred 06.11.2015 a teda pred uzatvorením zmluvy o podnájme by tu, a predovšetkým skutočnosť že táto suma v nijakom rozsahu nekorešponduje s údajnou polovicou nájmu, nakoľko nájomné bolo dojednané vo výške 280,00 €, výpoveď J.. V. B., ktorý vyvrátil, že by mu obžalovaný a poškodená uhrádzali inú sumu ako 280,00 € a pod.),

- obžalovaný preukázateľne žil v celom rozhodnom období s poškodenou v spoločnej domácnosti (čo je preukázané zmluvou o podnájme bytu, zmluvou o budúcej kúpnej zmluve, svedeckými výpoveďami - najmä A. B., M. B., a najmä J.. V. B., ktorý potvrdil, že keď bol v spoločnom byte poškodenej a obžalovaného, títo tam boli vždy spolu, a že pri podpise zmluvy o podnájme poškodená i obžalovaný spoločne tvrdili, „že bývajú vedľa kúsok na T.“). Ak by s poškodenou obžalovaný už 2 mesiace nežil v spoločnej domácnosti, v nijakom prípade by predsa v mesiaci november 2015 neuzatvoril spolu s poškodenou zmluvu o podnájme bytu a zmluvu o budúcej kúpnej zmluve (so sankciou 2550 € v prípade nesplnenia povinností),

- obžalovaný preukázateľne (preukázané výpismi z účtu, svedeckými výpoveďami najmä A. B.), prispieval na výživu maloletého a chod domácnosti, a to tak, že po pripísaní výplaty časť z nej (väčšinou vo výške okolo 300 €) vybral a odovzdal k rukám poškodenej (o čom však prirodzene nemá písomný doklad vzhľadom nato, že s poškodenou žili v rozhodnej dobe v spoločnej domácnosti v partnerskom zväzku a tak jej finančné prostriedky samozrejme neodovzdával oproti jej podpisu),

- obžalovaný sa preukázateľne podieľal na výžive maloletého kúpou sunarov, a inej výživy, či plienok pre maloletého (čo potvrdila vo svojej výpovedi aj svedkyňa pani A. B.)

- poškodená opakovane účelovo orgány činné v trestnom konaní zavádzala, (napr. vo veci pobytu obžalovaného v zahraničí v mesiaci september 2015 (čo uviedla v konfrontácii), hoci sa v zahraničí zdržiaval len v roku 2014, vo veci prijatia finančných prostriedkov dňa 29.10.2015 v sume 150,00€, dňa 03.11.2015 v sume 150,00€ a dňa 09.11.2015 v sume 150,00 € a pod.), pričom každé z jej účelových tvrdení bolo listinnými dôkazmi, či výsluchmi svedkov v celom rozsahu vyvrátené.

6) Podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona : "Kto sa najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovať iného, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky. Nato, aby bola naplnená objektívna stránka trestného činu zanedbania povinnej výživy v zmysle § 207 ods. 2 Trestného zákona musí byť v konaní preukázané, že sa páchatel' úmyselne vyhýbal plneniu zákonnej vyživovacej povinnosti najmenej tri mesiace v období dvoch rokov. Skutočnosť, že obžalovaný uhradil v októbri 2015 sumu 150 € a v novembri dva krát sumu 150 € ako aj ďalšie skutočnosti uvedené v tomto vyjadrení vyššie jednoznačne preukazujú, že sa obžalovaný uvedeného skutku nemohol dopustiť.

7) Podľa názoru obžalovaného, konajúci súd po vykonanom dokazovaní správne vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo i súhrnne a správne dospel k záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti predmetného rozsudku sa nestal, nakoľko ako správne konajúci súd konštatoval, nebolo v žiadnom prípade jednoznačne a bez pochybností preukázané, že obžalovaný si skutočne vyživovaciu povinnosť voči maloletému neplnil najmenej tri mesiace v období dvoch rokov. Podľa názoru obžalovaného, konajúci súd v tejto súvislosti správne poukázal aj na výsledky vykonaného dokazovania v konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica č. k. 11 P/14/2016, kde tento súd v rozsudku na strane 4) odôvodnenia konštatoval: "Súd zároveň upravil výživné vo výške 150 € mesačne od 1.1.2016, teda nie späťne, ako žiadala matka, nakoľko sa nepodarilo súdu preukázať, že by otec žiadnou čiastkou neprispieval od septembra 2015. Obžalovaný si taktiež dovoľuje poukázať nato, že predmetný rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica bol potvrdený i Krajským súdom Trenčín, v č.k. 4CoP/34/2016 zo dňa 30.06.2016.

8) Na základe vyššie uvedených skutočností, má obžalovaný zato, že predmetný' rozsudok je v celom rozsahu správny a zákonný. Podľa názoru obžalovaného, konajúci súd pri rozhodovaní zobral dôkladne do úvahy všetky relevantné skutočnosti a správne (i za použitia základnej zásady trestného konania in dubio pro reo) dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný,.

Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd odvolanie prokurátora v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol."

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedla, že sa pridrižiava odvolania podriadeného prokurátora a jeho dôvodov. Navrhla rozhodnúť o podanom odvolaní v zmysle petitu

v odôvodnení odvolania. Obhajca obžalovaného navrhol podľa §319 Tr.por. odvolanie prokurátorky zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr.por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť odvolaním prokurátorky napadnutého výroku rozsudkom okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátorky napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania prokurátorky a jej dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytykané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytykaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Na základe preskúmania správnosti samotného odvolaním prokurátorky napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby prokurátora sa senát odvolacieho súdu nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátorky v dôvodoch odvolania.

Ako vyplýva, z vyššie citovaného obsahu odôvodnenia odvolania prokurátorky, táto namietala nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov okresným súdom, v čom videla vadu napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Odvolací súd k prokurátorkou namietanému hodnoteniu vykonaných dôkazov okresným súdom považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr.por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr.por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr.por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr.por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/ Tr.por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nezhodnotil správne, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr.por., dôkazy vykonané vo veci samej, môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Na základe preskúmania obsahu spisového materiálu a napadnutého rozsudku, vrátane jeho odôvodnenia, na obsah ktorého týmto odvolací súd v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa v podrobnostiach poukazuje, odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, úvahy okresného súdu ohľadne skutkových zistení sú úplné, logické, a preto podľa názoru odvolacieho súdu aj súladné s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. upraveným postupom súdu pri hodnotení dôkazov.

Pokiaľ ide o námietky prokurátorky v odôvodnení jej odvolania, podľa ktorých skutkové závery okresného súdu ohľadne skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba, by mali byť založené len na tvrdeniach

obžalovaného, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, z akých konkrétnych dôvodov, vyplývajúcich z výsledkov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, dospel k záveru o nepreukázaní spáchania tohto skutku obžalovaným, ktoré úvahy sú navyše súladné aj so zásadou, „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Preto argumentácia prokurátorky v dôvodoch odvolania, podľa ktorej sa prokurátorka dožaduje vyvedenia konkrétnych skutkových záverov z vykonaných dôkazov, podstatne odlišných od skutkových záverov okresného súdu, nie je z hľadiska prieskumnej právomoci odvolacieho súdu akceptovateľná, keďže s poukazom na vyššie uvedené všeobecné právne úvahy, ohľadne hodnotenia dôkazov, odvolací súd nemá právomoc prikazovať súdu prvého stupňa, aké konkrétne skutkové závery má vyvodiť, z toho ktorého vykonaného dôkazu.

Následne odvolací súd nad rámec odvolaniami vytykaných väd preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu aj z hľadiska existencie prípadných chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov, odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.